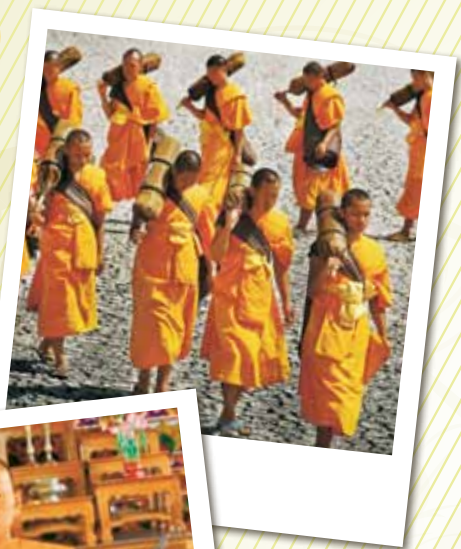

อย่าง หลายขุม

พระธรรมาจากสันนาท คมภีระธมฺ
สนแก้ววณาราม จ.เชียงโกน

๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๓

กระผมพระธรรมทายาท สีนาท คมภิธมฺโม (หนอง
อ้อ) อายุ ๒๗ ปี จากสนแก้วนาราม จังหวัดเชียงใหม่ ก่อน
มาบวชผมมีอาชีพเป็นช่างศิลป์ ผมทำได้ทุกอย่างทั้งเพ้นท์
ภาพ แกะสลักน้ำแข็ง ทำป้ายโฆษณา แคมบางที่ก็เป็นช่าง
ประปา ช่างแอร์ก็ได้เนะครับ ยังไม่หมดแค่นี้เนะครับ เพราะ
ผมยังรับเป็นดีเจ เปิดเพลงสร้างความบันเทิงในผับอีกด้วย

ซึ่งการเป็นดีเจนี่เอง ที่ทำให้ผมต้องเข้าสู่วังวน
ของอบายมุข ทำตัวเสเพล ทั้งดื่มเหล้า ติดผู้หญิง เทียว
กลางคืน (ไอ้ ชุม ๖ ชุม ๕ ชุม ๔ ชุม ๓ ไปหมดเลยลูก
อย่างทีละหลายๆ ชุมเลย) มีเรื่องมีราวทำให้พ่อแม่เสียใจอยู่
เป็นประจำ ผมเป็นอย่างนี้อยู่หลายปี

วันหนึ่งผมกลับบ้านไปกลางดึก เข้าไปในห้องของ
พ่อกับแม่ ก็เห็นท่านนอนหลับอยู่ ผมก็คิดในใจว่า หลาย
ปีที่ผ่านมา ผมไม่เคยหันมาดูแลพระอรหันต์ในบ้าน
เลย (ลำนึกเล็กๆ ก็ยังเป็นคนดีนะ แต่ว่าวงจรของวิบาก
กรรมที่คบคนพาล พาให้ไปอยู่ในวงจรอบายมุข) และ
ผมก็รู้สึกเบื่อหน่ายกับการกระทำของตัวเองขึ้นมาอย่าง
หนัก (อ้าว บุญได้ช่องแล้ว)

พอดีในวันรุ่งขึ้น พี่สาวไปได้ใบโบรชัวร์ชวนบวช
โครงการ ๑๐๐,๐๐๐ รูป มาจากเพื่อน พอเห็นเท่านั้น
ผมก็ตัดสินใจไปสมัครบวชทันทีเลย เพราะในใจลึกๆ แล้ว

ผมอยากที่จะทำอะไรสักอย่าง
หนึ่งเพื่อพ่อกับแม่บ้างครับ

พอมาบวชแล้ว ผมก็ได้
ฝึกฝนตนเองทุกอย่าง ทั้ง
ความมีระเบียบวินัย ได้เรียน
รู้เรื่องกฎแห่งกรรม ศึกษา
ความเป็นพระแท้ และได้
ฝึกนั่งสมาธิ ตอนแรกๆ ที่
ผมนั่งสมาธินั้น ผมนั่งไป
ได้ประมาณ ๑๐ นาทีก็

ไม่ไหวแล้ว (ไม่ไหว จะต้องไม่ไหวห้วน) จนต้องแอบลุก
ไปยืนเล่นอยู่ที่หน้าห้องน้ำเป็นประจำครับ (ก็ไม่ใช่ไร
จ๊ะ) แต่พอนั่งไปได้ประมาณเกือบ ๒๐ วัน ผมก็เริ่มรู้สึก
สบายตัวและสบายใจมากขึ้น

ในวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ วันนั้นผมนั่งไปเรื่อยๆ โดย
เอาความรู้สึกทั้งหมดมาไว้ที่ศูนย์กลางกาย แล้วก็นั่ง
ฟังเสียงลมพัดยออดสนไปเรื่อยๆ จนรู้สึกว่า ตัวเบามาก
และก็ลื่นไปกับบรรยากาศ คล้ายๆ กับว่า ไม่มีตัวตน
เลย (ดีมากลูก) แล้วผมก็เห็นดวงแก้วกลมใสผุดขึ้นมา
ที่กลางท้อง (มาอีกแล้ว เห็นไหมจ๊ะ ดวงแก้วมาอีกแล้ว)

ตอนนั้นใจผมนิ่งมาก ผมมองไปที่ดวงแก้วอย่างนิ่งๆ
ก็มีแสงสว่างจ้าออกมาจากกลางดวงแก้ว (บางคนก็บอก
ครูไม่ใหญ่สอนให้เพ่งลูกแก้ว ไม่ใช่จะจ๊ะ นี่ไง ให้นิ่งเฉยๆ

อย่างมากก็ให้จำ ให้นึกอย่างสบาย ไม่ใช่ให้เพ่ง) ดวงแก้ว
มีขนาดประมาณหนึ่งกำมือ แต่รัศมีของแสงนั้นเจิดจ้ามาก

(นี่เราจะได้อินอย่างนี้ซ้ำๆ ถ้าทดลองวิทยาศาสตร์
แค่ ๓-๔ ชั่วโมง เขาก็ผ่านแล้ว แต่นับครั้งไม่ถ้วนเลย ที่เรา
ได้อินเรื่องดวงแก้ว เรื่ององค์พระ เรื่องความสว่าง)

แล้วสักพักผมก็เห็นว่า ดวงแก้วนั้นค่อยๆ มีขนาด
ใหญ่ขึ้น แล้วผมก็เห็นองค์พระใสๆ ปรากฏขึ้น แต่แปลก
มากครับว่า ผมเห็นดวงกลมใสๆ ที่กลางท้อง เหนือสะดือ
๒ นิ้ว แต่เห็นองค์พระใสๆ ที่กลางหน้าอก แต่องค์พระที่
ผมเห็นนั้นชัดใสสว่างมาก (ไม่เป็นไรจ๊ะ ตามใจท่านไป
ก่อนนะลูกนะ)

ผมเห็นตรงกลางขององค์พระมีแสงแวววาว ผมรู้สึก
ว่า ในกลางองค์พระไม่แข็งกระด้างแต่กลับอ่อนนุ่มมีชีวิต
ชีวา (เราจะได้อินอย่างนี้หลายชั่วโมงทีเดียว นับชั่วโมง
เลย) แล้วผมก็นึกให้องค์พระขยายใหญ่ขึ้นได้ และก็หด
เล็กลงก็ได้ (ตอนแรกเราตามใจท่านก่อน ตอนนี้ท่าน
ตามใจเราแล้ว)

ตอนนั้นผมรู้สึกว่า ตัวเองขยายใหญ่ตามองค์พระ
ไปด้วย แต่ก็ยังมองเห็นดวงแก้วกลมใสลอยอยู่ในกลาง
ท้องได้อย่างชัดเจนตลอดเวลา ตอนนี้ไม่ว่าจะหลับตาหรือ
ลืมตา ผมก็จะเห็นทั้งดวงและองค์พระได้ชัดมากเกือบ ๑๐๐
เปอร์เซ็นต์ ขนาดตอนสวดมนต์ ผมก็จะเห็นดวงแก้วสว่าง

เจ็ดจำในกลางท้องของผมนึกด้วย (สาธุอย่าให้หายนะลูก
นะ อย่าให้หาย นั่นจะเป็นที่พึ่งที่ระลึกที่แท้จริง)

ตอนนี้ผมขอต่อเวลา ด้วยการอยู่เป็นพระพี่เลี้ยงใน
โครงการอุปาสิกาแก้หนาวอ่อน ช่วยงานหลวงพ่อก่อน
ครับ ผมขอกราบขอบพระคุณหลวงพ่เป็นอย่างสูงที่เปิด
โอกาสให้ลูกผู้ชายอย่างผมได้มาบวช และได้พบกับหนทาง
ดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ผมขอให้หลวงพ่มีความสุข สุขภาพ
แข็งแรงตลอดไปนะครับ

กราบแทบเท้าพระเดชพระคุณหลวงพ่อดังความเคารพอย่างสูง

พระธรรมทางจากสันหาท คมภิรมฺหิ